

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 22/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do obliczenia wysokości dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 1998 rok wypłacanego na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek budżetowych (Dz.U. Nr 160 z 1997 r. poz. 1080 z późn. zm.) nauczycielowi wlicza się wynagrodzenie otrzymywane przez niego w czasie urlopu dla poratowania zdrowia?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 9/2000 – z dnia 6 lipca 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Ministra Pracy i Polityki Socjalnej:

Emerytom i rencistom uprawnionym z mocy art. 18 ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 23, poz. 99 ze zm.) do dodatkowego świadczenia w postaci deputatu węglowego przysługuje wyrównanie jego pieniężnego ekwiwalentu wypłaconego za okres od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 3 września 1997 r. do ceny detalicznej węgla „orzech” z daty wypłaty.

III ZP 16/2000 – z dnia 7 lipca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni:

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, który powstał w wyniku przekształcenia publicznego ZOZ prowadzonego w formie jednostki budżetowej ponosi odpowiedzialność za zobowiązania, wynikające ze stosunków pracy, powstałe przed dokonaniem przekształcenia.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 35/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy należność za sporządzenie opinii ustaloną przez kierownika Rodzinnego Ośrodka Diagnostyczno-Konsultacyjnego zgodnie z § 19.1. zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1998 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie organizacji i zakresu działania rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych (Dz.Urz. Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1998 r.) należy uwzględnić jako wydatek Skarbu Państwa w rozumieniu art. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który podlega rozliczeniu w ramach obciążenia uczestników postępowania kosztami sądowymi?”

III CZP 36/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Świdnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie o zasądzenie od gminy wyegzekwowanej w drodze egzekucji administracyjnej należności od rodzica za pobyt małoletniego dziecka w izbie wytrzeźwień?”

III CZP 37/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy nie wydanie przez Radę Ministrów na podstawie art. 19 dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zaciąganiu nowych i określaniu wysokości nie umorzonych zobowiązań pieniężnych (Dz.U. Nr 45, poz. 332, zm. Dz.U. z 1990 r. Nr 55, poz. 321) przepisów w sprawie przedterminowego wykupu, konwersji lub konsolidacji wszystkich albo niektórych papierów wartościowych (obligacji pożyczek) emitowanych przez Skarb Państwa przed 1 września 1939 r. - można traktować jako „siłę wyższą” w rozumieniu przepisu art. 121 pkt 4 kodeksu cywilnego?

2. Czy wezwanie dłużnika przez wierzyciela 4 % pożyczki konsolidacyjnej wypuszczonej na mocy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz.U. R.P. Nr 3, poz.10) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. (Dz.U. R.P. Nr 12, poz. 114) do spełnienia świadczenia wynikającego z tego zobowiązania – pomimo braku przepisów, o których mowa w punkcie 1 zapytania – powoduje postawienie roszczenia w stan wymagalności?”

III CZP 38/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

- „Czy stosując art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. Sąd zasądza od strony przegrywającej sprawę na rzecz jej przeciwnika procesowego w ramach zwrotu kosztów procesu obejmujących w tym przypadku zwrot wynagrodzenia adwokackiego, kwotę oznaczoną we wniosku o przyznanie kosztów złożonym zgodnie z art. 109 k.p.c., o ile mieści się ona w granicach stawek określonych w rozporządzeniu wykonawczym do art. 16 ust. 2 i 3

ustawy – Prawo o adwokaturze i do art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy o radcach prawnych, czy też Sąd procesowy samodzielnie orzeka o zakresie zwrotu wynagrodzenia stosując rozporządzenie jako wyłączną podstawę do zasądzenia zwrotu tej części kosztów procesu przy obciążaniu tym obowiązkiem stronę przegrywającą spór?

- Czy przy orzekaniu o zwrocie kosztów procesu od przeciwnika procesowego stron cywilnoprawnej umowy zastępstwa prawnego sąd związany jest treścią tej umowy w części dotyczącej wysokości umówionego wynagrodzenia, czy też strony tej umowy cywilnoprawnej nie mogą wiążąco dla przeciwnika procesowego i dla Sądu wyznaczyć zakresu obowiązku przegrywającej strony, a jedynie treść umowy wraz z wszelkimi okolicznościami dotyczącymi sposobu jej wykonania może mieć znaczenie w toku swobodnego ustalania przez Sąd procesowy zakresu zwrotu tej części kosztów procesu?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 27/2000 – z dnia 7 lipca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu

1. W bankowym tytule egzekucyjnym wymagane jest oznaczenie wysokości i terminów płatności wszelkich odsetek, których egzekucja ma być prowadzona.

2. Dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w części dotyczącej zobowiązań dłużnika prawidłowo oznaczonych.

III CZP 22/2000 – z dnia 11 lipca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Białymstoku

Poręczenie wekslowe jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939) uprawniającą bank do wystawienia przeciwko poręczycielowi wekslowemu bankowego tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 97 tego prawa.

III CZP 24/2000 – z dnia 11 lipca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu

Przepis art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 133, poz. 882 ze zm.) nie wyłącza stosowania art. 769 k.p.c. do odpowiedzialności odszkodowawczej komornika sądowego jako organu egzekucyjnego i solidarnej z nim odpowiedzialności Skarbu Państwa.

III CZP 23/2000 – z dnia 18 lipca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu

W razie umorzenia na wniosek wierzyciela (art. 825 pkt 1 k.p.c.) postępowania egzekucyjnego o świadczenie pieniężne, komornik sądowy zachowuje uprawnienie do ściągania od dłużnika pozostałej części opłaty egzekucyjnej, o której mowa w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 133, poz. 882 ze zm.).

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CKN 591/98 – postanowienie z dnia 7 grudnia 1999 r.

Obowiązek badania przez sąd wieczystoksięgowy umocowania pełnomocnika do zawarcia umowy stanowiącej podstawę wpisu do księgi wieczystej nie obejmuje prowadzenia dowodów osobowych także w celu ustalenia, czy doszło do odwołania pełnomocnictwa.

III CKN 1105/98 – wyrok z dnia 10 stycznia 2000 r.

Przepis art. 817 § 2 k.c. nie upoważnia ubezpieczyciela do zaniechania prowadzenia postępowania likwidacyjnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego dotyczącego wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej.

I CKN 321/98 – wyrok z dnia 7 lutego 2000 r.

Stosowanie art. 224 § 1 k.p.c. wymaga uwzględnienia treści art. 3 i 6 k.p.c.

I CKN 845/99 – postanowienie z dnia 1 marca 2000 r.

Zbycie przez współnika udziałów w spółce z o.o. nie wpływa na jego dalsze związanie zapisem na sąd polubowny, zawartym w umowie spółki, jeżeli orzecznictwu sądu polubownego poddany został stosunek prawny (przedmiot sporu – udział w czystym zysku), a nie konkretne strony sporu, mające status prawny współnika (art. 199 § 1 pkt 4, art. 697 § 1 i 2 oraz art. 698 § 2 k.p.c.).

V CKN 201/2000 – postanowienie z dnia 2 marca 2000 r.

Nie składa rękojmi wierzyciel zgłaszający przejęcie nieruchomości po drugiej bezskutecznej egzekucji, jeżeli wartość przysługującego mu i ujawnionego w opisie i oszacowaniu prawa nie jest niższa od wysokości rękojmi i jeżeli do tej wysokości znajduje ono pokrycie w cenie wywołania wraz z prawami stwierdzonymi w opisie i oszacowaniu, korzystającymi z pierwszeństwa przed jęgo prawem.

I CZ 259/99 – postanowienie z dnia 8 marca 2000 r.

Sąd Najwyższy, w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia na postanowienie o odrzuceniu kasacji rozpoznaje, na wniosek załającego się, również postanowienie sądu drugiej instancji o odmowie przyznania zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli przyczyną odrzucenia kasacji było nieuiszczenie wpisu (art. 380 k.p.c. w zw. z art. 393-19 i art. 393-18 k.p.c.).

I CKN 1217/99 – postanowienie z dnia 8 marca 2000 r.

W postępowaniu administracyjnym przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiocie zatwierdzenia taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła (art. 23 ust.2 pkt 2 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne – Dz.U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), odbiorcy paliw lub energii elektrycznej i ciepła nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Odbiorca taki nie jest zatem legitymowany do wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego – Sądu Antymonopolowego od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

IV CZ 18/2000 – postanowienie z dnia 10 marca 2000 r.

Wniosek strony o doręczenie orzeczenia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji, złożony na podstawie art. 387 § 3 k.p.c. po upływie terminu wymienionego w tym przepisie, podlega odrzuceniu (art. 328 § 1 zdanie drugie k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.).

II CKN 552/2000 – postanowienie z dnia 15 marca 2000 r.

Art. 1150 § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 108 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego ..., Dz.U. Nr 43, poz. 189, ma zastosowanie także do orzeczeń zagranicznych wydanych przed wejściem w życie wymienionej ustawy.

II CKN 803/98 – wyrok z dnia 23 marca 2000 r.

Przepis art. 642 § 1 k.c. nie ma zastosowania do roszczenia o wynagrodzenie, przysługujące przyjmującemu zamówienie w sytuacji określonej w art. 639 k.c.

II CKN 863/98 – wyrok z dnia 23 marca 2000 r.

Dzierżawca nie może bez zgody wydzierżawiającego przelać skutecznie na osobę trzecią wierzytelności przysługującej mu wobec tego wydzierżawiającego (art. 698 k.c. w zw. z art. 509 k.c.).

I CKN 149/98 – wyrok z dnia 3 kwietnia 2000 r.

Pod rządem ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (tekst jednolity – Dz.U. z 1995 r. Nr 119, poz. 575 ze zm.) umowa o przewóz przesyłek towarowych ma charakter konsensualny.

I CKN 572/98 – wyrok z dnia 3 kwietnia 2000 r.

Śmierć pełnomocnika procesowego nie stanowi przyczyny zawieszenia postępowania cywilnego, może natomiast stanowić ważną przyczynę odroczenia posiedzenia sądowego.

I CKN 613/98 – postanowienie z dnia 3 kwietnia 2000 r.

Do okresu posiadania, o który skraca się termin zasiedzenia (art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny – Dz.U. Nr 55, poz. 321) dolicza się w całości okres posiadania sprzed wejścia w życie przepisów wyłączających możliwość zasiedzenia.

II CKN 264/2000 – wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r.

Przepisy art. 673 k.c. i 688 k.c. mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

II CKN 268/2000 – wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r.

Jedną uchwałą wspólników mogą być objęte tylko te sprawy, dla których przepisy k.h. lub postanowienia umowy spółki wymagają takiej samej większości głosów.

I CKN 924/98 – postanowienie z dnia 19 kwietnia 2000 r.

Dokonanie przez sąd drugiej instancji oceny dowodów przeprowadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, sprzecznie z oceną sądu pierwszej instancji, bez wskazania na czym polegała wadliwość tej oceny, narusza przepis art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

III CZ 43/2000 – postanowienie z dnia 20 kwietnia 2000 r.

Strona zwolniona przez sąd pierwszej instancji od opłaty od pozwu, a następnie od apelacji, zachowuje, po wydaniu wyroku przez sąd drugiej instancji, status strony zwolnionej częściowo od kosztów sądowych i ma prawo zgłosić wniosek o ustanowienie dla niej adwokata.

II CKN 267/2000 – wyrok z dnia 28 kwietnia 2000 r.

Wyrok sądu polubownego, ustalający skuteczność potrącenia z naruszeniem art. 505 pkt 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 3a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 1995 r. Nr 57, poz. 299 ze zm.) uchybia praworządności (art. 712 pkt 4 k.p.c.).

II CKN 869/2000 – postanowienie z dnia 5 maja 2000 r.

Jeżeli w sprawie o zaprzeczenie pochodzenia dziecka wszczętej przez prokuratora na podstawie art. 86 k.r.o., to z rodziców, które jest uprawnione do wyrażenia zgody na pobranie krwi od dziecka liczącego poniżej 13 lat, zgody tej odmawia, sąd opiekuńczy może na podstawie art. 109 k.r.o. zarządzić pobranie krwi, gdy wymaga tego dobro dziecka.

V CKN 43/2000 – postanowienie z dnia 8 maja 2000 r.

Właścicielowi nieruchomości obciążonej przysługuje wynagrodzenie za ustanowienie służebności drogi koniecznej chociażby nie ponosił z tego tytułu żadnej szkody. Jeśli jednak szkodę taką poniósł, to jest obowiązany wykazać jej wysokość (art. 6 k.c.)

II CKN 263/2000 – postanowienie z dnia 15 maja 2000 r.

Niedopuszczalna jest droga sądowa dla dochodzenia zwrotu wpłaty dokonanej na rzecz budżetu miasta przez osobę ubiegającą się o zezwolenie na sprzedaż alkoholu.

V CKN 62/2000 – wyrok z dnia 13 czerwca 2000 r.

Przepis art. 13 ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. o zatrudnieniu (Dz.U. Nr 75, poz. 446) ogranicza swobodę stron przy kształtowaniu warunków umowy (art. 353¹ k.c.).

V CKN 64/2000 – wyrok z dnia 13 czerwca 2000 r.

Powołanie jako podstawy kasacyjnej naruszenie art. 6 k.c. nie może być uzasadnione zarzutem naruszenia swobodnej oceny dowodów.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 25/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy numery nadwozia samochodu osobowego stanowią jedynie znaki identyfikacyjne, o których mowa w treści art. 306 k.k. czy też stanowią dokument w rozumieniu art. 270 § 1 k.k.?”
2. Czy w przypadku stwierdzenia, że numery nadwozia samochodu stanowią jedynie znaki identyfikacyjne dla przypisania oskarżonym popełnienia przestępstwa z art. 306 k.k., koniecznym jest ustalenie, że ich zamiarem było wprowadzenie do obrotu samochodu, którego numery nadwozia uprzednio przerobili?”

I KZP 26/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy lekarz i pielęgniarka, których nietykalność cielesna została naruszona podczas pełnienia obowiązków służbowych korzystają z ochrony prawnej przewidzianej w art. 222 k.k.?”

I KZP 27/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy pojęcie szkody w rozumieniu art. 190 k.k. z 1969 r. obejmuje tylko i wyłącznie szkodę majątkową czy też może mieć ona charakter niemajątkowy?”
2. Jakie kryteria powinny decydować o tym, że szkodę stanowiącą znamię przestępstwa z art. 190 k.k. z 1969 r. należy uznać za poważną?”

I KZP 28/2000 Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest w świetle uregulowania zawartego w art. 89 § 1 k.k. orzeczenie wyrokiem łącznym bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy połączeniu podlegają wyłącznie kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem wykonania kary?”

I KZP 29/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy po wejściu w życie Kodeksu karnego skarbowego dopuszczalne jest połączenie kar orzeczonych za przestępstwo skarbowe określone w tym kodeksie i za inne przestępstwo, a jeżeli tak, to według jakich zasad, czy tych określonych w Kodeksie karnym (art. 86 § 1 k.k.), czy tych uregulowanych w Kodeksie karnym skarbowym (art. 39 k.k.s.), to połączenie winno nastąpić?”

KZP 30/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy sformułowanie „przestępstwa zagrożone według prawa strony wzywającej i strony wezwanej karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej jednego roku lub karą surowszą” zawarte w art. 2 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji sporządzonej w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 r. (Dz.U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307) odnosi się w przypadku przestępstwa karno-skarbowego z art. 94 § 1 u.k.s. w zw. z art. 25 § 1 pkt 3 u.k.s. do zagrożenia określanego w przepisie szczególnym to jest art. 94 § 1 u.k.s. czy też do zagrożenia wynikającego z nadzwyczajnego zaostrzenia kary w sposób określony przez przepis art. 26 § 1 pkt 2 u.k.s. W przypadku udzielenia odpowiedzi, iż decydujące znaczenie ma zagrożenie określone w przepisie szczególnym to jest art. 94 § 1 u.k.s.

2. Czy końcowa część przepisu art. 14 ust. 3 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (Dz.U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307) „... chyba, że istotne znamiona czynu przy zmienionej kwalifikacji pozwoliłyby na wydanie” daje podstawę do kontynuowania postępowania karnego i skazania osoby wydanej w oparciu o przepisy tej Konwencji w sytuacji gdy istotne elementy stanu faktycznego będącego podstawą wydania nie uległy zmianie, zmianie uległa natomiast jego kwalifikacja prawna, przy czym przy nowej kwalifikacji prawnej strona wezwana nie byłaby zobowiązana do wydania z uwagi na treść art. 2 ust. 1 EKE?”